

„Lighte, kup mi opičku!" zaprosila Misa. Aby zabrnkala na Lightovy city, párkrát smutně zamrkala.

„Ale no tak, už jsem ti to vysvětloval mnohokrát. Žádnou opici ti nekoupím." Zrovna dneska neměl Light náladu na Misiiny vrtochy. Musel se hodně ohánět, aby policie nezjistila jeho identitu Kiry a teď tohle. Už přes měsíc vysvětloval Amanové, že si nemůže dovolit kupovat opici. Misa ovšem nechtěla slyšet žádné výmluvy. Nechtěla se smířit s prohrou. Večer co večer svého milého trápila stejným požadavkem.

„Lighte, prosím, když mi ji koupíš, budu hodná holka." Opět zkusila fígl ála pohled kočky ze Shreka.

Light se jen otráveně otočil k televizi. Tohle už ho začínalo pořádně štvát.

„Lighte, nejsou nějaká jablka?" vynořil se ze stínu Ryuuk.

Tohle Lightovi opravdu chybělo. Naštvaně se zvedl ze svého křesla a s hlasitým třísknutím dveří odešel z pokoje. Ještě mu doma scházely Ryuuzaki a mohl by se jít rovnou zakopat. Osud mu však nebyl nakloněn a bytem se rozdrnčel protivný zvuk zvonku. Když už stál na chodbě, rozhodl se Light otevřít. Sotva pootevřel dveře, jeho ještě celkem šťastný obličej se zkřivil do protivného "ty jsi mi tu ještě chyběl".

„Smím dál?" Zeptal se z pouhé povinnosti Ryuuzaki a začal se drát dovnitř.

„Když už jsi tady, běž do obýváku, je tam Misa. Já se vrátím za chvíli, potřebuju být aspoň chvíli sám."

Možná by některé z vás překvapilo, že vyšel Light z bytu bos, ale jemu to v tu chvíli divné opravdu nepřípadlo.

„Copak, že jsi tu tak sama?" zeptal se L, když vešel do obýváku. Misa se na něj podívala trochu nechápavě, vždyť tam s ní byl Ryuuk.

„Nebo je tu snad ještě někdo?" povytáhl pomyslné obočí a vyndal si z pusy velké lízátko.

„Ale kdepak, jsem tu sama. Sama a smutná." Aspoň na někoho zabíraly smutné pohledy, když už ne na jejího miláčka. Další, kdo by pro Misu udělal cokoli, byl Matsuda, ale ten se momentálně v Yagamiho bytě nenalézal.

„Neříkej mi, že se s tebou Light rozešel?"

„Ale kdepak, jen mi nechce koupit takovou maličkost. Úplná drobnůstka to je. Nic by mu to neudělalo. Opravdu nic."

„A copak by to mělo být? Možná ti můžu pomoci." usmál se L.

„Ta maličkost je opička. Malá Malpa." Misa se zasněně podívala z okna a čekala na Ryuuzakiho reakci. Nemusela na ni čekat dlouho. Ryuuzaki byl odpovědí Misy tak překvapen, že nebyl schopen slova. Čekal by od Misy snad cokoli, ale tohle ne.

„Po-počkej. To myslíš vážně?"

„Jistě, ty mi snad nevěříš? Když mi ji nekoupí, přivezu si ji. Poletím do Ameriky!"

„Ale to nemůžeš. Přivážet zvířata je zakázáno. To ti potvrdí i Light."

„Ty mi chceš říct, že mi nepomůžeš? Spoléhala jsem se hlavně na tebe. Myslela jsem, že Lighta přemluvíš." se slzičkami v očích se otočila a poodešla k oknu. Chvíli jen tak stála a čekala.

Věděla, že Ryuuzaki po jejích slovech změkne. Aspoň v to doufala. Ryuuk, který celou scénu sledoval, se začal smát. Vždycky si myslel, že je Misa poměrně hloupá, ale tenhle její tah ho mile překvapil. Věděl, že když se L kouše do prstu, hluboce přemýšlí.

„Tak dobrá," řekl po chvíli, „pokusím se ho přemluvit, ale nic ti neslíbím. Mazlíčci jsou přeci jen velmi drahá záležitost. Pokud poletíš do Ameriky, poletím taky. Pořád nejsi úplně mimo podezření, Amanová."

Misa by mu samou radostní nejradši dala pusy, ale udržela se. Pomalu se otočila od okna a sladce

se usmála. Jediní, kdo chyběli, byli Light s Matsudou. Jako by jí četli myšlenky, uslyšeli v obýváku vrznutí dveří a hlasy. Za chvíli do obýváku vpadl Matsuda s Lightem, který byl pořád ještě bos. L se na něj překvapeně podíval a vrazil si do pusy své lízátko. Teď už byli kompletní. „Mám pro vás dva noviny. Letíme do Ameriky pro mého mazlíčka! A jen tak mimochodem. Cestu platí Ryuuzaki.“
„Co-coše? Na tohle jsem nepřištopil.“ ohradil se s lízátkem v puse L.
„A letíme zítra.“

Na letišti se strhl doslova poprask. Všichni si chtěli Misu, jakožto známou osobnost, vyfotit, nechat si od ní podepsat jakýkoliv kus papíru, co měli u sebe nebo s ní jen mluvit. Misa velice ochotně pózovala a usmívala se. Pro ostatní to bylo spíš utrpení. Matsuda se snažil odhánět dav, Ryuuzaki se snažil co nejrychleji dostat k soukromému letadlu a Light jen otráveně čekal, až se jeho hvězda vymaní z pout obdivovatelů a rozhodne se odletět.

„Můžeme?“ zeptal se netrpělivě. Nerad by se objevil v novinách nebo ve zprávách televizní stanice Sakura.

„Pro tebe cokoliv.“ Misa naposledy zapózovala a pomalu se vydala k letadlu. Light se odevzdaně vydal za ní. Moc dobře si uvědomoval, že když odcestuje do pralesa, nebude moct vykonávat svou práci Kiry. Hned po včerejším oznámení si vyhlédl odevzdanou osobu, která by se pro Kiru bez přemýšlení obětovala a dal jí zápisník. Pro jistotu si zabalil do batohu taky notebook, i když věděl, že v pralesě bude hledat signál na internet velice těžce.

„Můžeme odletět?“

Když se všichni shodli, že jsou připraveni na vzrušující cestu do pralesa Jižní Ameriky, dal Ryuuzaki povel pilotovi. Letadlo se pomalu rozjelo a nakonec se přeci jen vyhouplo do vzduchu. Nadšení fanoušci mávali letadlu, loučili se s ním, jako by se pasažéři neměli už nikdy vrátit.

„Miso, uvědomuješ si vůbec, že tvůj nápad je úplná hloupost?“

„Když si mi ji nechtěl koupit, co jsem měla dělat?“

Matsuda se chystal, že se vloží do rozhovoru a zastane se Misy Misy, ale L mu to mávnutím hlavy zakázal. Nechtěl, aby se na palubě letadla strhla hádka dvou podezřelých z případu Kira a jednoho praštěného policisty. Vzal si z misky pár kostek cukru a začal je stavět v hrníčku s čajem do komínku. Malá turbulence mu jeho plány překazila a Ryuuzaki začal sbírat napůl rozmočené kostky po podlaze.

„Tohle se mi stane vždycky.“ vzdychl a nalil si nový šálek.

Zbytek cesty letadlem se odehrával v poklidné atmosféře. Misa se urazila, Light se zabral do svého notebooku, L si hrál s cukrem a Matsuda... Ten se snažil sbalit letušku, která o něj evidentně neměla žádný zájem. Celou cestu byl tak neodbytný, že mu nakonec dala letuška číslo, samozřejmě falešné.

Když letadlo dosedlo na provizorní přistávací plochu, kterou imitovala velká louka, všichni vystoupili. Ryuuzaki prohodil s pilotem pár slov ohledně odletu a vrátil se k ostatním. Ti postávali pár metrů od letadla a pozorovali okolí. Nejvíc nadšená ze všeho byla Misa. Vždycky se chtěla podívat do Ameriky. Sice měla v plánu navštívit New York, ale naivně si myslela, že se tam můžou zastavit cestou domů.

„Někde tady blízko by měla být vesnice, tam můžeme poprosit o průvodce. Lighte, myslím, že notebook ti bude zcela k ničemu, tak ho, prosím, schovej. Pokud můžeš, velmi pečlivě.“

„Domorodci nic takového určitě neznají a mohli by ti jej zničit.“ Ve skutečnosti se spíš bál, že mu ho v záchvatu zlosti rozmlátí Misa.

„Netušila jsem, že tu bude takové horko.“

„Jsme skoro v pralese, tady klimatizace není. To jsi mohla tušit. Taky tu není rovná cesta a minisukně tu neznají.“ ohradil se Light a rázně okomentoval Misiino oblečení.

„Ona má jistě něco na převlečení, že ano.“ snažil se zachránit situaci Matsuda.

„To víš, že mám. Převléknou se ve vesnici.“

Posbírali své kufry a vydali se na cestu. Matsuda vzal kufr i Mise Mise, netušil jen, že bude tak těžký. Celou cestu do záhadné vesnice přemýšlel, co v tom kufru může být.

„A jsme tady.“ ukázal L na malou vesničku.

Z posledních sil se dostali do vesnice, kde je přivítali pomalovaní obyvatelé. Byli z návštěvy nadšení, nejvíc se jim líbily Misiiny šperky, které se ve slunci leskly.

„Ty, dej.“

„Cože?“ Misa nechápala, co po ní domorodci chtějí a schovala se za Ryuuzakiho.

„Chtějí, ať jim věnuješ nějaké své šperky, oni ti na oplátku dají jejich. A tak taky získáme průvodce. Chápeš?“

Misa jen přikývla a začala si sundávat své cennosti. „Tady máš.“ řekla a podala je muži, který se na ty zářivé věci šťastně usmíval.

„Tu ty.“ Muž si sundal korále, co měl kolem krku a podal je Mise.

„Aha, děkuju.“

„Ty z tady.“ ukázal si na zuby a napodobil zvíře.

„Jsou z nějaké šelmy.“ přeložil jeho lámanou angličtinu Ryuuzaki.

„My bychom potřebovali průvodce.“ řekl Light a snažil se ukázat muži pantomimou, co chtějí.

„Žena?“

„Ne, průvodce.“ snažil se poupravit svou formu vysvětlování a začal předvádět průvodcovu práci trošku poupraveně.

„Nosič?“

„Ale ne... Průvodce.“ naposledy se pokusil o vysvětlení.

„Ahá, lovec koček.“

„Néééé.. Ryuuzaki, vysvětli mu to.“ Light vzdal svou snahu a nechal vyzkoušet Ryuuzakiho, ať si popovídá s domorodcem. Netušil, že je L v pantomimě tak výborný. Muž ho pochopil hned napoprvé.

„Lesem chodec.“ řekl nadšeně, vzal Misu za ruku a vedl ji k vesničce. Ostatní pobrali kufry a vydali se za ním. Vesničané se na ně dívali nedůvěřivě, už kvůli oblečení Misy. Věděli, že hned odejdou a možná se už nikdy nevrátí, ale báli se, že ta dívka přivolá zlé duchy pralesa. Nechali ji proto rychle převléknout v chatrči a odvedli ji k jejím mužům.

„Ten s vámi.“ ukázal muž, asi vůdce vesnice, na mladého muže kolem dvacítky.

„Ten jde s námi? Není moc mladý?“ strachoval se Matsuda.

„Nevím, proč se ptáš, když ti stejně nerozumí.“ ohradil se Light a začal se věnovat prohlížením vesnice. Tyhle lidi neznali Kiru. Kdyby měl víc času a neměl by v zádech L, obrátil by je k jedinému bohu - Kirovi.

„Mladý, znalý.“ řekl náčelník a rázným gestem se s nimi rozloučil. Nechtěl, aby v jeho vesnici dál růstávali cizinci. Obzvláště ta dívka se mu nezamlouvala. Bylo v ní něco zvláštního. Připadalo mu, že vidí do jeho duše. Nechtěl si rozhněvat bohy, uctívali totiž bohy smrti. V Japonsku se jim říká Shinigami. Zdálo se mu, že jednoho jejich boha vedle té dívky zahlédl.

„Tak tenhle mě vidí i bez zápisníku?“ zamumlal si pro sebe Ryuuk, který byl celou dobu s čtyřlístkem cestovatelů.

V pralese se cítili nesví. I když měli průvodce, podle vůdce velmi znalého, jim se zdál být až moc

mladý. Představovali si staršího muže, dobrého lovce. Netušili, že jim dal náčelník prvního kluka, který byl poblíž. Rozhodl se, že je nechá v lese, chtěl tak obětovat tu dívku, u které viděl stát jejich boha.

„Teď tam.... nebo tam.“

„Nepřipomíná vám někoho?“ zeptal se Light a podíval se na Matsudu, který kráčel za ním.

„Ani trochu. Nikomu s takovým, nosem neznám.“

„Nemyslel jsem nos...“

„Tam bydlet šaman.“ ukázal do koruny stromů a pokračoval v cestě, kterou si vybral. Když budou mít štěstí, nenarazí na vesničku lidojedů.

„Když o tom tak přemýšlím, řekl mu někdo, že hledáme opičky?“ nadhodila otázku Misa.

Všichni se zarazili a podívali se z jednoho na druhého.

„Já nic neříkal.“

„Já taky ne.“

„Mě nechápou.“

„Já jim taky nic neřekla.“

„Tak mu to běž říct.“

„Ale oni se na mě dívali tak nepřátelsky.“

„Nedivím se jim. V tom co máš na sobě...“ sjel pohledem Misu Light. Je pravda, že její oblečení se do pralesa nehodilo - krátké černé kraťasy, černý korzet, vysoké černé boty na šněrování, černé rukavice až po lokty - ale, přeci jen to byl její styl oblékání.

„Tak dobře, ale když mi něco udělá, je to kvůli tobě.“

„No jasně...“

„Promiňte,“ Amanová mu položila ruku na rameno, „já hledám jen jednu věc. Chtěla bych totiž támhle tu opičku.“ ukázala nahoru do větví. Průvodce zvedl hlavu a usmál se. Tohle byla velmi snadná práce.

„Chytím, když ty vzít mě.“

„Lighte! On si mě chce vzít!“ vypískla Misa a okamžitě sundala ruku z mladíkova ramene.

„Jako by mi to vadilo.“ zamručel si pro sebe a zvedl hlavu, kde se měla pravděpodobně nacházet opice.

„Tak hele, já si tě nevezmu. Já miluju jen Lighta a nikoho jiného. Chci jen opici.“

Průvodce se na Misu zahleděl a začal se šplhat do větví. Všichni ho pozorovali ze země a doufali, že nespadne. Kdo by je dovedl do vesnice, že. Když se ozval radostný křik, věděli, že uspěl.

Vesničané se divili, že se vrátili cizinci tak brzy. Bylo jich pořád stejně a nevypadali zranění. Zvědavě si je prohlíželi.

„Něco vám ukážu, můj mazlíček.“ napráhla ruce v kterých držela mládě Malpy kapucínské.

Vesničané se na ni podívali trochu nedůvěřivě. Opici, kterou jim ukazovala, jste totiž mohli vidět v každém rohu vesnice. Nechtěli jí kazit radost a snažili se vypadat nadšeně. Pár malých dětí se rozběhlo vyhnat z vesnice opice, které se zvědavě dívaly ze střež chatrčí na svého malého druha.

„Jak ji pojmenuješ, Miso Miso?“

„Budu jí říkat Mao. Vždycky jsem chtěla pojmenovat nějakého svého mazlíčka Mao.“

Vesničané mezitím připravili velkou hostinu. Náčelník kmene nebyl z návratu cizinců nadšený, ale když mu Misa věnovala zbytek svých šperků, rozhodl se neobětovat ji. Ryuzakimu se podařilo na chvíli chytit slabý signál a zavolať Watarimu, ať mu pošle letadlo.

Druhý den se vydali s kufry k velké louce. Několik vesničanů šlo s nimi. Chtěli jim ještě před odletem věnovat nějaké šperky a jiné drobnosti. Někteří z nich viděli letadlo poprvé. Pár se jich

odvážilo divného boha dotknout. Potom, co se všichni se všemi rozloučili, nasedl čtyřlístek do letadla. Náčelníkovi spadl kámen ze srdce, protože viděl nasedat i jejich boha.

„Ryuuzaki, můžeš mi vysvětlit, jak to že jsi věděl, že je nedaleko nějaký kmen?“ zeptala se Misa mezi zavazováním mašličky na Maině ocase.

„Nedávno jsem si četl reportáž o kmenu lidojedů. Máme štěstí, že jsme odletěli už dnes. Zítra jim začínají krvavé oslavy jejich bohů.“

„Myslíš tím, že by nás zabili?“

„To je jasné, Matsudo, nemyslíš?“

„Pokud to tedy dobře chápu, ten mírumilovný kmen byli lidojedi?“

„Ano, máš pravdu. Watari mne varoval, ať neletím, ale nemohl jsem nechat dva podezřelé v případě Kira jen tak odletět.“

„Ryuuzaki, nezačínej s tím zas. Kdy mi konečně uvěříš, že nejsem Kira?“

„Chceš slyšet vážně pravdu?“

„Ano.“

„Nikdy.“

Nebýt Matsudova dalšího balení letušky, proběhla by cesta mnohem klidněji. Misa se celou cestu věnovala jen své nové společnosti, které se mimochodem Misa líbila, protože měla tolik cingrlátek. Ryuuzaki se pokoušel postavit komín z cukru, ale turbulence mu to nedopřávaly. A Light? Ten se zase zabral do svého notebooku, který mu Misa nezničila.

Po přistání na letišti čekali věrní Misiini fanoušci. Amanová se s nimi radostně vítala a nadšeně pózovala i s Mao. Ryuuzaki se co nejrychleji přes dav procpal k autu a nasedl. Matsuda se zase ujal role policisty a začal od Misy Misy odhánět nejotravnější fanoušky.

„Můžeme?“

„Jasně, víš, že pro tebe udělám cokoli. Skoro cokoli. Mao se nevzdám.“

Když všichni nasedli do auta, přivítal se s nimi přes notebook Watari a šéf Yagami. Oba byli rádi, že se vrátili v pořádku.

Všechno se postupně vracelo do starých kolejí. Light znovu získal Remin zápisník, Misa se věnovala modelingu a Mao, L začal pátrat po Kirovi, Matsuda zjistil, že mu dala letuška falešné číslo a začal si hledat jinou dívku. Jak tak čas plynul, Misa dostala další ze svých skvělých nápadů...

„Lighte?“

„Ano?“

„Koupíš mi pejska?“